

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 194.963 van 30 juni 2009
in de zaak A. 189.608/XIV-30.543.**

In zake : de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Minister van Migratie-en asielbeleid, kantoor houdende te 1000 BRUSSEL, Antwerpsesteenweg 59B

tegen :

XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. TREMMERY,
kantoor houdende te 8930 MENEN,
Ieperstraat 116

--

DE VOORZITTER VAN DE XI^{ve} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Minister van Migratie-en asielbeleid, op 8 september 2008 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 14.933 van 7 augustus 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 3368 van 19 september 2008 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 2009;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van de verwerende partij die persoonlijk verschijnt en van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. VAN LIMBERGEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Afghaanse nationaliteit, heeft op 25 september 2006 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend om zijn echtgenote, van Nederlandse nationaliteit, te vervoegen.

1.2. Op 17 augustus 2007 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Verzoeker dient tegen deze beslissing op 19 oktober 2007 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Bij arrest nr. 14.933 van 7 augustus 2008 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van Minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2007 vernietigd.

Dit is het bestreden arrest:

“(…)

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster dient op 25 september 2006 een visumaanvraag gezinshereniging in om zijn echtgenote, van Nederlandse nationaliteit, te vervoegen.

Op 17 augustus 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de visumaanvraag van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 25 september 2006 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van XXX, geboren op XXX, van Afghaanse nationaliteit, om zijn echtgenote, A.T., geboren op XXX, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 7 augustus 2006 in Afghanistan werd voltrokken; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht; Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat in het desbetreffende geval de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 13 jaar tussen beide echtgenoten, waarbij de vrouw ouder is, hetgeen cultureel gezien zeer ongewoon is.
- De vrouw reisde slechts tweemaal naar Afghanistan: de eerste keer in 2005 en een keer in 2006, telkens samen met een stadsgenote.
- Deze laatste is bovendien op dezelfde dag in het huwelijk getreden met de 9 jaar jongere broer van XXX.
- Betrokkenen werden aal elkaar in 2005 voorgesteld, waarna de vrouw in 2006 terugkeerde voor het huwelijk. In totaal heeft het paar elkaar slechts acht dagen gezien.
- De vrouw beaamde tijdens het onderzoek dat zij haar man nauwelijks kent, maar “dat ze hem wel beter zal leren kennen wanneer hij hier is”.
- De man blijkt niets af te weten van de gezondheidsproblemen van zijn echtgenote.
- De procureur meldt bovendien dat er naast de zeer korte, abnormale, kennismakingsperiode, geen enkele toekomstplanning gekend is nopens werk- en leefomstandigheden van het echtpaar.

Overwegende dat na het gevoerde onderzoek (KO.SH.17-07) naar de echtheid van dit afgesloten huwelijk door de lokale politie en de procureur des Konings te Kortrijk, het parket aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 augustus 2007 meedeelde dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat het afgesloten huwelijk een niet ernstige basis heeft en dat het verblijfsrechtelijke voordeel in hoofde van XXX duidelijk primeert; Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken dit afgesloten huwelijk te erkennen; Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de E.U. en hun familieleden. Verzoeker betoogt dat de artikelen 1 tot 42 van voornoemde richtlijn geschonden zijn, aangezien artikel 40 van de richtlijn bepaalt dat de richtlijn ten laatste op 30 april 2006 moest omgezet zijn in de Belgische rechtsorde. De richtlijn bevat voldoende duidelijke bepalingen en er is dus kennelijk sprake van directe werking. Onder meer de artikelen 7 en 9 van de richtlijn verhinderen dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet en de overige bepalingen van deze wet worden toegepast. Aangezien artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden kan er geen enkele weigeringsbeslissing op deze grond worden genomen.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat verzoeker geen ontvankelijk middel ontwikkelt. Hij beperkt zich tot onsamenhangende citaten,

verwijzingen naar bepaald wetgeving en rechtspraak, doch zonder dat eruit kan worden opgemaakt welke de uiteindelijke inhoud ervan is.

2.3. Verzoeker antwoordt in zijn repliekmemoirie dat hij volhardt in de argumentatie zoals uiteengezet in zijn initieel verzoekschrift.

2.4. Artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“1. Indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, verstrekken de lidstaten hun een verblijfskaart.”

Artikel 40 van richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 30 april 2006 aan deze richtlijn te voldoen.”

Op het moment van de bestreden beslissing was artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG niet geïmplementeerd in de Belgische rechtsorde.

Door een ruime uitlegging van het begrip ‘staat’ heeft het Hof van Justitie de situaties waarin een particulier zich op een rechtstreeks werkende bepaling van een richtlijn kan beroepen, aanzienlijk uitgebreid. Dergelijk beroep werd aanvaard tegenover “organisaties of lichamen die onder gezag of toezicht van de staat stonden of die over bijzondere, verdergaande bevoegdheden beschikten dan die welke voortvloeien uit de regels die in de betrekkingen tussen particulieren gelden” (H.v.J. 12 juli 1990, Foster e.a., C-188/89, Jur., 1990, I-3313, r.o. 18), met name tegenover centrale en (territoriaal of functioneel) gedecentraliseerde overheidsorganen (Bv. De fiscus (H.v.J., 19 januari 1982, Becker, 8/81, Jur., 1982, (53) 76, r.o. 49, en H.v.J. 22 februari 1990, Busseni, C-221/88, Jur., 1990, I-495, r.o. 30), een gemeente (H.v.J. 22 juni 1989, Fratelli Costanzo, 103/88, Jur., 1989, 1839, r.o. 31-32), een overheidsorgaan verantwoordelijk voor de gezondheidszorg (H.v.J. 26 februari 1986, Marshall, 152/84, Jur., 1986, 723, r.o. 49-50), en organen die, ongeacht hun juridische vorm, krachtens een overheidsmaatregel belast zijn met de uitvoering van een dienst van openbaar belang, onder toezicht van de overheid (H.v.J. 12 juli 1990, Foster e.a., C-188/89, Jur., 1990, I-3313, r.o. 20; H.v.J. 4 december 1997, Kampelmann e.a., C-253/96 tot en met C-258/96, Jur., 1997, I-6907, r.o. 46). Hieruit blijkt dat een particulier rechten uit een richtlijn kan inroepen tegen een overheidsorgaan, ongeacht de hoedanigheid van dit orgaan en het antwoord op de vraag of dit orgaan internrechtelijk voor de omzetting van de richtlijn bevoegd is (LENAERTS, K., VAN NUFFEL, P., Europees Recht, Antwerpen-Apeldoorn, Maklu, 2003, 682-683).

“Wanneer ... de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig lijken te zijn en uitvoeringsmaatregelen niet tijdig zijn getroffen, kunnen de particulieren zich op die bepalingen beroepen tegenover elk nationaal voorschrift dat niet met de richtlijn in overeenstemming is. Het zelfde geldt wanneer die bepalingen rechten vastleggen die de particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden” (HvJ 8/81, Becker, 19 januari 1982, 25). Uit de bewoordingen van artikel 9.1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat aan voornoemde voorwaarden is voldaan. Deze bepaling heeft derhalve rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker zich er op kan beroepen. De Belgische overheid heeft nagelaten onder andere artikel 9.1 van de richtlijn 2004/38/EG te implementeren in de Belgische rechtsorde, en derhalve is een rechtvacuüm ontstaan voor familieleden van EU-burgers die geen burger van de Unie zijn, en die in België een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”, volgens de bewoordingen van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG, willen verkrijgen. Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet is, gezien de rechtstreekse werking van artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG, sinds 30 april 2006 niet meer van toepassing op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Los van het feit of verzoeker begunstigde is van de richtlijn of niet, staat vast dat artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 augustus 2007 om de afgifte van een visum te weigeren. (...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert:

“3.1. Eerste middel

Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:
 - art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;
 - art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen: "Vreemdelingenwet");
 - en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;
 - het artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
 - het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging;
 - de artikelen 39/78, eerste lid, juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4/ van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
 - de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Doordat in het bestreden arrest als volgt wordt geoordeeld:

(...)

Eerste onderdeel

In een eerste onderdeel voert verzoeker een schending aan van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:
 - art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;
 - art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen: "Vreemdelingenwet");
 - en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;

in samenhang met:

- artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat in het bestreden arrest desbetreffend als volgt wordt geoordeeld:

"(...)

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet is, gezien de rechtstreekse werking van artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG, sinds 30 april 2006 niet meer van toepassing op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Los van het feit of verzoeker begunstigde is van de richtlijn of niet, staat vast dat artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Het enig middel is in de besproken mate gegrond "

Er dient te worden vastgesteld dat noch in het bestreden arrest, noch in enig ander stuk waarop de Raad van State als administratieve cassatierechter acht vermag te slaan, enige vermelding wordt opgenomen die toelaat om vast te stellen dat verweerder op enig ogenblik, laat staan op het ogenblik van het nemen van de met het bestreden arrest vernietigde bestuurlijke beslissing, te zijnen aanzien om de toepassing van artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft verzocht.

Artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals het van toepassing was vóór inwerkingtreding van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt als volgt:

"§ 6.- Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen. "

Terwijl de echtgenote van verweerder de Nederlandse nationaliteit blijkt te bezitten. Dit gegeven komt tot uiting in de inhoud van de beslissing van 17 augustus 2007 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij is besloten: "Op 25/09/2006 werd via de Belgische diplomatieke post te Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van XXX (...) om zijn echtgenote (...), van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen." (onderlijning toegevoegd)

Deze inhoud is in het bestreden arrest, op p. 1 van 4, letterlijk overgenomen, zonder er op enigerlei wijze te worden tegengesproken of in twijfel te worden getrokken, en vermag als zodanig ook in graad van administratieve cassatie te worden vastgesteld. Aldus is het gegeven van de Nederlandse nationaliteit van verweerders echtgenote in graad van administratieve cassatie vaststaand.

Terwijl uit de hoger weergegeven inhoud van (oud) artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, afdoende naar voor komt dat dit artikel betrekking heeft op de gezinshereniging van een niet E.U.-onderdaan (zoals verweerder in casu) met een Belg, hetgeen verweerders echtgenote in casu niet is.

Zodoende kon het (oud) artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing zijn, waarbij tevens dient te worden herhaald en benadrukt dat verweerder ook nooit te zijnen aanzien om de toepassing van artikel 40 §6 voormeld heeft verzocht. Uit het voorgaande volgt dan meteen een schending van de regelgeving die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft toegepast, zijnde art. 40, § 6, Vreemdelingenwet.

Immers wordt in het bestreden arrest het enig middel gegrond verklaard om reden dat het 'vaststaat' dat "artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden (...)" en wordt om die reden "het enig middel (is) in de besproken mate gegrond" verklaard.

Nu de rechter in vreemdelingenzaken ten onrechte toepassing heeft gemaakt van een wetsbepaling die in casu niet van toepassing kon zijn en door om die reden het enig middel gegrond te verklaren en de aangevochten administratieve beslissing dd. 17.08.2007 te vernietigen, werd het bestreden arrest onjuist gemotiveerd.

Uit het voorgaande blijkt dan ook de schending van de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege beheersen, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven, en dit in samenhang met artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel

In het tweede onderdeel beroept verzoeker zich op:

- de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Mocht, in weerwil van hetgeen in het vorige onderdeel is vermeld, toch kunnen worden aangenomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest, al is het maar impliciet, heeft geoordeeld dat verweerder zijn visumaanvraag heeft gedaan op grond van een huwelijk, niet met een Nederlandse, maar met een Belgische onderdane, dan dient te worden besloten dat dit rechtscollege aldus de bewijskracht heeft miskend van stukken die verweerder ter ondersteuning van deze aanvraag heeft aangebracht, te weten de Nederlandse identiteitskaart van zijn echtgenote alsook de Belgische "verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G." op naam van zijn echtgenote.

Een zodanig onderdeel is immers niet verenigbaar met de inhoud van deze laatste stukken, waaruit onmiskenbaar blijkt dat verweerders echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft.

De bedoelde stukken maakten deel uit van het administratief dossier dat met toepassing van art. 39/59, § 1, eerste lid, Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is toegezonden en afschriften ervan, die voor zoveel als nodig door de advocaat van de verweerder in de annulatieprocedure, thans verzoeker, eensluidend worden verklaard met de exemplaren van het genoemde dossier (cf. Cass. 26 oktober 2000, AR C.99.0526.F, Arr. Cass. 2000, 1664), worden hierna gevoegd als vierde en vijfde bijlagen.

De voormelde miskenning van de bewijskracht van deze stukken die dus samenhangt met de in dit onderdeel veronderstelde lezing van het bestreden arrest, maakt een schending uit van de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Het tweede onderdeel is gegrond.

Derde onderdeel

In een derde onderdeel voert verzoeker andermaal een schending aan van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen;

en tevens van:

- de artikelen 39/78, eerste lid, juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4/ van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging;

De verzoekende partij stelt vast dat de rechter in vreemdelingenzaken onder 2.2 in het bestreden arrest verwijst naar de in de memorie van antwoord door verzoeker (oorspronkelijk verweerder) aangevoerde exceptie, met name dat huidig verweerder (oorspronkelijk verzoeker) in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voldoende duidelijk middel heeft aangebracht, zodat het onontvankelijk is.

Zoals verzoeker reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgemerkt, kan de uiteenzetting van (oorspronkelijk verzoeker) voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden beschouwd als een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel.

Dit laatste begrip dient immers de invulling te krijgen die het ook heeft in het kader van de behandeling van het annulatiecontentieux bij de Raad van State (zie Parl St., Kamer, 2005- 2006, DOC 51-2479/001, p. 116, in fine), hetgeen betekent dat daaronder de voldoende duidelijke opgave moet worden verstaan van de overtreden geachte rechtsregel(s) en van de wijze(n) waarop die regel(s) door de bestreden beslissing zouden worden geschonden (zie onder vele andere: R.v.St. nr. 135.268, 23 september 2004, C.D.P.K. 2006, 488; R.v.St. nr. 124.312, 16 oktober 2003, A.P.M 2003, 195; R.v.St. nr. 40.706, 12 oktober 1992, Arr. R.v.St. 1992).

In de inhoud van verweerders inleidende verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een dergelijke opgave bezwaarlijk aanwezig worden geacht.

Meer bepaald werd in de memorie voor de (toen verwerende) partij het volgende uiteengezet:

"Voor verzoeker wordt een lijvig verzoekschrift ingediend bevattende een groot aantal pagina's die zijn bedrukt met onsamenhangende citaten, verwijzingen naar bepaalde wetgevingen en rechtspraak doch zonder dat er uit kan worden opgemaakt welke de uiteindelijke inhoud ervan is.

De titel van het document, "verzoekschrift tot hoger beroep" duidt niet op het bij wet voorziene beroep tot nietigverklaring. Uit het feit dat het geschrift gericht is tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het gegeven dat de tweede bladzijde het citaat bevat van de weigeringbeslissing kan worden afgeleid dat verzoeker de nietigverklaring vordert van die beslissing.

Voor het overige is de voorliggende tekst onleesbaar in de zin van onduidelijk onlogisch, niet samenhangend, niet gestructureerd, kortom zinloos.

Artikel 36/69 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat het inleidend verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring, wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1/ de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2/ de keuze van woonplaats in België bevatten;

3/ de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4/ een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5/ de taal van de overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

7/ ondertekend zijn door verzoeker of zijn advocaat.

Artikel 39/60 stelt dat de procedure schriftelijk is en dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen.

Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.

Dat alles duidt op het belang van de uiteenzetting van het middel in het beroep tot nietigverklaring.

Een middel moet aan bepaalde voorwaarden voldoen om ontvankelijk te zijn.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de doctrine zoals hieronder, die de vrucht is constante rechtspraak van de Raad van State, waarvan eveneens een arrest wordt geciteerd:

Doctrine:

"Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij de verwerende partij of de Raad van State slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en de verwerende partij of de Raad van State zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk".

"In het schorsingscontentieux wordt van de verzoekende partij bovendien verwacht dat zij ernstige middelen aanvoert. Onder ernstige middelen moet worden verstaan, middelen die bij een eerste lezing en rekening houdend met de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi-onafwendbaar is. "

(Procedures voor de Raad van State, Stephan De Taeye, Kluwer, 3/ uitgave - 2003 n/ 114)

Rechtspraak:

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

ARREST

nr. 158.703 van 15 mei 2006

in de zaak A. 66.593/X-6526

"Overwegende, wat de opgeworpen exceptie *obscuri libelli* betreft, dat luidens artikel 2, § 1, 2/, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State het verzoekschrift o.m. een uiteenzetting van de feiten en middelen dient te bevatten; dat onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden; Er kan geen dergelijk middel worden gelezen in het voorliggend verzoekschrift."

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond "

In het aangevochten arrest wordt evenwel nergens op deze exceptie geantwoord, exceptie die nochtans de essentie uitmaakte van het verweer van de (oorspronkelijk verwerende) partij.

Waar de rechter in vreemdelingenzaken nochtans onder 2.2 - zoals hoger opgemerkt - verwijst naar deze repliek van de (oorspronkelijk verwerende) partij, doet deze hier in het verder verloop van het arrest op geen enkele wijze uitspraak over.

Als administratief rechtscollege heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele motiveringsplicht, hetgeen inhoudt dat elk ontwikkeld middel afzonderlijk en pertinent dient te worden onderzocht en beantwoord.

Als administratief rechtscollege dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te voldoen aan de strenge motiveringsvereisten van art. 149 van de Grondwet. (Cass. 9 oktober 1959, Arr. Verbr. 1960, concl. en Pas. 1960, I, 170 concl.; ALEN, A., Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 286 C: "De motiveringsplicht wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, dat moet worden nageleefd door elke rechter, niet alleen door de gewone hoven en rechtbanken, maar ook door de administratieve en andere rechtscolleges, zelfs wanneer de wetten er niet uitdrukkelijk een verplichting daartoe heeft opgelegd".)

Administratieve jurisdicties moeten de in de debatten naar voor gebrachte argumentatie ontmoeten. (VANDE LANOTTE, J. en CEREXHE, E., De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12).

Art. 780 Ger. W. schrijft voor dat een vonnis op straffe van nietigheid het antwoord op de conclusie of middelen van de partij bevat.

Gezien art. 149 Grondwet, minstens het daaruit afgeleide algemeen beginsel van motivering, ook geldt voor administratieve rechtscolleges, dient een administratief rechtscollege een equivalente waarborg te bieden.

De motivering van een administratief rechtscollege kan dus door uw Raad als cassatierechter, aan perfect dezelfde voorwaarden onderworpen worden, als vonnissen en arresten van de burgerlijke rechtbanken en hoven.

Inzake de inhoud van de jurisdictionele motiveringsverplichting, kan er verwezen worden naar ALEN, A., Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 286a: "de motiveringsplicht beschermt de partijen tegen mogelijke willekeur, omdat de Rechter erdoor wordt verplicht om op een duidelijke en ondubbelzinnige manier de gronden te vermelden waarop zijn beslissing steunt en om de eisen en verweermiddelen van de partijen te beantwoorden." (Cf. HERBOTS, J., "Cassatie wegens motiveringsgebreken", T.P.R. 1971, 1- 26.)

Aldaar geeft HERBOTS de vier betekenissen van de motiveringsplicht met als derde betekenis : "De Rechter moet een bevredigend antwoord geven aan de door partijen in hun conclusies opgeworpen middelen".

Art. 149 Grondwet en het daarin vervatte algemeen beginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht, leunt uiteraard sterk aan bij de rechten van verdediging.

De motiveringsverplichting van de rechter dient een garantie te vormen dat de door de verdediging uiteengezette middelen effectief met zorg zijn aanhoord en onderzocht.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze gemotiveerd wordt. (R.v.St. nr. 66.369, 22.05.1997)

De motivering van vonnissen is een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de rechter de hem voorgelegde middelen zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak beredeneerd heeft (Cass., 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). De verplichting tot motiveren is een vormvereiste. Aan deze verplichting wordt evenwel niet voldaan, indien zij het Hof van Cassatie niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen (Cass., 19 oktober 2000).

Op geen enkel ogenblik blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door de (oorspronkelijk verwerende) partij in haar memorie van antwoord gevoerde betoog heeft onderzocht, laat staan beoordeeld. In het arrest komt geen enkel motief naar voor op grond waarvan de exceptie van de (oorspronkelijk verwerende) partij werd afgewezen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze exceptie nochtans blijkt te hebben afgewezen, nu hij het enig middel gegrond verklaart. De motieven om tot dit oordeel te komen, ontbreken evenwel.

Het gebrek aan vermelding van de motieven op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de exceptie van de (oorspronkelijk verwerende) partij heeft afgewezen en tot het aangevochten arrest is gekomen, maakt het voor de verzoekende partij in cassatie onmogelijk om een deugdelijk verweer te voeren op het arrest en maakt het voor de Raad van State, als Cassatierechter, eveneens onmogelijk om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, vaststelling die op zich al volstaat om administratieve tot cassatie te besluiten. (R.v.St. nr. 66.369, 22.05.1997)

Aldus schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtsregels die zijn motiveringsplicht als administratief rechtscollege beheersen, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven.

De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht brengt tevens, zoals hoger uiteengezet, een schending met zich mee van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Daarenboven benadrukt verzoeker dat, zoals hoger reeds uiteengezet, verweerder een voldoende duidelijke opgave had moeten geven van de overtreden geachte rechtsregel(s) en van de wijze(n) waarop die regel(s) door de bestreden beslissing zouden worden geschonden, bij gebreke waarvan geen voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel wordt aangevoerd.

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier anders over oordeelt, schendt hij in casu tevens de wetsbepalingen die een uiteenzetting van middelen in het bij hem ter inleiding van een annulatieberoep ingediende verzoekschrift op straffe van nietigheid voorschrijven, te weten art. 39/78, eerste lid, Vreemdelingenwet, juncto art. 39/69, § 1, tweede lid, 4/., Vreemdelingenwet.

Gezien de weerslag van de motieven (of het gebrek daaraan, zoals in casu) van het bestreden arrest op de beoordeling van de gegrondheid van het "enig middel", volstaat deze vaststelling van de schending van de rechterlijke motiveringsplicht om tot administratieve cassatie te leiden.

Het derde onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Het middel is gegrond.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt:

“3.1. Eerste middel

Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:
 - art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;
 - art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen: "Vreemdelingenwet");
 - en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;
 - het artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
 - het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging;
 - de artikelen 39/78, eerste lid, juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4/ van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
 - de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Doordat in het bestreden arrest als volgt wordt geoordeeld:

(...)

Eerste onderdeel

In een eerste onderdeel voert verzoeker een schending aan van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:
 - art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;
 - art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen: "Vreemdelingenwet");
 - en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;

in samenhang met:

- artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat in het bestreden arrest desbetreffend als volgt wordt geoordeeld:

"(...)

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet is, gezien de rechtstreekse werking van artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG, sinds 30 april 2006 niet meer van toepassing op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Los van het feit of verzoeker begunstigde is van de richtlijn of niet, staat vast dat artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn. Het enig middel is in de besproken mate gegrond"

Er dient te worden vastgesteld dat noch in het bestreden arrest, noch in enig ander stuk waarop de Raad van State als administratieve cassatierechter acht vermag te slaan, enige vermelding wordt opgenomen die toelaat om vast te stellen dat verweerder op enig ogenblik, laat staan op het ogenblik van het nemen van de met het bestreden arrest vernietigde bestuurlijke beslissing, te zijnen aanzien om de toepassing van artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft verzocht.

Artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals het van

toepassing was vóór inwerkingtreding van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt als volgt:

"§ 6.- Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen. "

Terwijl de echtgenote van verweerder de Nederlandse nationaliteit blijkt te bezitten. Dit gegeven komt tot uiting in de inhoud van de beslissing van 17 augustus 2007 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij is besloten: "Op 25/09/2006 werd via de Belgische diplomatieke post te Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van XXX (...) om zijn echtgenote (...), van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen." (onderlijning toegevoegd) Deze inhoud is in het bestreden arrest, op p. 1 van 4, letterlijk overgenomen, zonder er op enigerlei wijze te worden tegengesproken of in twijfel te worden getrokken, en vermag als zodanig ook in graad van administratieve cassatie te worden vastgesteld. Aldus is het gegeven van de Nederlandse nationaliteit van verweerders echtgenote in graad van administratieve cassatie vaststaand.

Terwijl uit de hoger weergegeven inhoud van (oud) artikel 40 §6 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, afdoende naar voor komt dat dit artikel betrekking heeft op de gezinshereniging van een niet E.U.-onderdaan (zoals verweerder in casu) met een Belg, hetgeen verweerders echtgenote in casu niet is.

Zodoende kon het (oud) artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing zijn, waarbij tevens dient te worden herhaald en benadrukt dat verweerder ook nooit te zijnen aanzien om de toepassing van artikel 40 §6 voormeld heeft verzocht. Uit het voorgaande volgt dan meteen een schending van de regelgeving die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft toegepast, zijnde art. 40, § 6, Vreemdelingenwet.

Immers wordt in het bestreden arrest het enig middel gegrond verklaard om reden dat het 'vaststaat' dat "artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden (...)" en wordt om die reden "het enig middel (is) in de besproken mate gegrond" verklaard.

Nu de rechter in vreemdelingenzaken ten onrechte toepassing heeft gemaakt van een wetbepaling die in casu niet van toepassing kon zijn en door om die reden het enig middel gegrond te verklaren en de aangevochten administratieve beslissing dd.17.08.2007 te vernietigen, werd het bestreden arrest onjuist gemotiveerd.

Uit het voorgaande blijkt dan ook de schending van de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege beheersen, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetbepalingen uitdrukking geven, en dit in samenhang met artikel 40 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar verwerende partij in haar memorie van antwoord poneert dat een 'nieuw middel niet voor het eerst in cassatie voor de Raad van State kan worden opgeworpen', laat de verzoekende partij gelden dat zulke beschouwing faalt naar recht.

Immers was niet verzoekende partij, doch wel verwerende partij de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat huidig verzoeker in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit enig middel heeft opgeworpen tot vernietiging van de administratieve beslissing, doch slechts gehouden was haar beslissing te verdedigen.

Aan de verzoekende partij kan niet worden verweten geen middelen tot vernietiging te hebben ontwikkeld in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

teneinde de vernietiging van haar eigen administratieve beslissing te bekomen; hetgeen uiteraard nooit het geval zal zijn. Dit sluit vanzelfsprekend niet uit dat de verzoekende partij cassatie kan indienen tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu is het middel, dat bestaat in een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht en artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet gericht tegen de concrete motieven van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (en - uiteraard - niet tegen de administratieve beslissing die het voorwerp uitmaakt van de procedure).

Verzoekende partij licht in haar middel ook toe op welke wijze de rechter in vreemdelingenzaken plots en om totaal onduidelijke motieven melding maakt van artikel 40 §6 Vreemdelingenwet, dit des te meer nu verweerder ook nooit te zijnen aanzien om de toepassing van artikel 40 §6 voormeld heeft verzocht.

De verzoekende partij kón zich dan ook nooit - tenzij in voorliggende cassatieprocedure, wat zij ook doet - verweren of enig middel aanvoeren nopens de plotse en onaangekondigde door de rechter in vreemdelingenzaken naar voor gebrachte verwijzing naar artikel 40 §6 Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt verder 'subsidiair' op dat 'duidelijk' zou blijken dat verzoekende partij `opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en zij in feite wil dat de Raad van State de feitelijke beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overdoet'. Verweerder kan hierin uiteraard niet gevolgd worden.

De kritiek van verzoekende partij berust hierin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geheel ten onrechte melding maakt van artikel 40 §6 Vreemdelingenwet in zijn arrest, nu:

- dit artikel in casu niet van toepassing is, vermits verweerders echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft - hetgeen als feit vaststaat - en verweerder zich nooit, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op artikel 40 §6 Vreemdelingenwet heeft beroepen;
- de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom hij verwijst naar artikel 40 §6 Vreemdelingenwet, artikel dat voordien niet ter sprake was gekomen en in casu ook niet van toepassing kan worden geacht.

De argumenten van de verwerende partij in cassatie kunnen dan ook allerminst worden aangenomen.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel

In het tweede onderdeel beroept verzoeker zich op:

- de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Mocht, in weerwil van hetgeen in het vorige onderdeel is vermeld, toch kunnen worden aangenomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest, al is het maar impliciet, heeft geoordeeld dat verweerder zijn visumaanvraag heeft gedaan op grond van een huwelijk, niet met een Nederlandse, maar met een Belgische onderdane, dan dient te worden besloten dat dit rechtscollege aldus de bewijskracht heeft miskend van stukken die verweerder ter ondersteuning van deze aanvraag heeft aangebracht, te weten de Nederlandse identiteitskaart van zijn echtgenote alsook de Belgische "verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G." op naam van zijn echtgenote.

Een zodanig onderdeel is immers niet verenigbaar met de inhoud van deze laatste stukken, waaruit onmiskenbaar blijkt dat verweerders echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft.

De bedoelde stukken maakten deel uit van het administratief dossier dat met toepassing van art. 39/59, § 1, eerste lid, Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is toegezonden en afschriften ervan, die voor zoveel als nodig door de advocaat van de verweerder in de annulatieprocedure, thans verzoeker, eensluidend worden verklaard met de exemplaren van het genoemde dossier (cf. Cass. 26 oktober 2000, AR C.99.0526.F, Arr. Cass. 2000, 1664), worden hierna gevoegd als vierde en vijfde bijlagen.

De voormelde miskenning van de bewijskracht van deze stukken die dus samenhangt met de in dit onderdeel veronderstelde lezing van het bestreden arrest, maakt een schending uit van de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek.

Andermaal poneert verweerder als zou dit onderdeel van het middel een 'nieuw middel' betreffen, dat niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie kan worden opgeworpen.

De verzoekende partij verwijst naar haar repliek desbetreffend onder het eerste onderdeel van het eerste middel.

Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in zijn arrest voor het eerst de bewijskracht van de stukken ontkent.

Een dergelijk middel kon - nog los van het gegeven dat het hoe dan ook niet aan huidig verzoeker was om voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middelen op te werpen tegen zijn eigen administratieve beslissing - dan ook slechts worden opgeworpen in huidige cassatieprocedure, gericht tegen dit arrest.

Het tweede onderdeel is gegrond.

Derde onderdeel

In een derde onderdeel voert verzoeker andermaal een schending aan van:

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen;

en tevens van:

- de artikelen 39/78, eerste lid, juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4/ van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging;

De verzoekende partij stelt vast dat de rechter in vreemdelingenzaken onder 2.2 in het bestreden arrest verwijst naar de in de memorie van antwoord door verzoeker (oorspronkelijk verweerder) aangevoerde exceptie, met name dat huidig verweerder (oorspronkelijk verzoeker) in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voldoende duidelijk middel heeft aangebracht, zodat het onontvankelijk is.

Zoals verzoeker reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgemerkt, kan de uiteenzetting van (oorspronkelijk verzoeker) voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden beschouwd als een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel.

Dit laatste begrip dient immers de invulling te krijgen die het ook heeft in het kader van de behandeling van het annulatiecontentieux bij de Raad van State (zie ParL St., Kamer, 20052006, DOC 51-2479/001, p. 116, in fine), hetgeen betekent dat daaronder de voldoende duidelijke opgave moet worden verstaan van de overtreden geachte rechtsregel(s) en van de wijze(n) waarop die regel(s) door de bestreden beslissing zouden worden geschonden (zie onder vele andere: R.v.St. nr. 135.268, 23 september 2004, C.D.P.K. 2006, 488; R.v.St. nr. 124.312, 16 oktober 2003, A.P.M. 2003, 195; R.v.St. nr. 40.706, 12 oktober 1992, Arr. R.v.St. 1992).

In de inhoud van verweerders inleidende verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een dergelijke opgave bezwaarlijk aanwezig worden geacht. Meer bepaald werd in de memorie voor de (toen verwerende) partij het volgende uiteengezet:

"Voor verzoeker wordt een lijvig verzoekschrift ingediend bevattende een groot aantal pagina's die zijn bedrukt met onsamenhangende citaten, verwijzingen naar bepaalde wetgevingen en rechtspraak doch zonder dat er uit kan worden opgemaakt welke de uiteindelijke inhoud ervan is.

De titel van het document, "verzoekschrift tot hoger beroep" duidt niet op het bij wet voorziene beroep tot nietigverklaring. Uit het feit dat het geschrift gericht is tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het gegeven dat de tweede bladzijde het citaat bevat van de weigeringbeslissing kan worden afgeleid dat verzoeker de nietigverklaring vordert van die beslissing.

Voor het overige is de voorliggende tekst onleesbaar in de zin van onduidelijk onlogisch, niet samenhangend, niet gestructureerd, kortom zinloos.

Artikel 36/69 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat het inleidend verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring, wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1/ de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2/ de keuze van woonplaats in België bevatten;

3/ de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4/ een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5/ de taal van de overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

7/ ondertekend zijn door verzoeker of zijn advocaat.

Artikel 39/60 stelt dat de procedure schriftelijk is en dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen.

Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.

Dat alles duidt op het belang van de uiteenzetting van het middel in het beroep tot nietigverklaring.

Een middel moet aan bepaalde voorwaarden voldoen om ontvankelijk te zijn.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de doctrine zoals hieronder, die de vrucht is constante rechtspraak van de Raad van State, waarvan eveneens een arrest wordt geciteerd:

Doctrine:

"Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij de verwerende partij of de Raad van State slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en de verwerende partij of de Raad van State zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk".

"In het schorsingscontentieux wordt van de verzoekende partij bovendien verwacht dat zij ernstige middelen aanvoert. Onder ernstige middelen moet worden verstaan, middelen die bij een eerste lezing en rekening houdend met de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi-onafwendbaar is."

(Procedures voor de Raad van State, Stephan De Taeye, Kluwer, 3/ uitgave - 2003 n/ 114)

Rechtspraak:

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

ARREST

nr. 158.703 van 15 mei 2006

in de zaak A. 66.593/X-6526

"Overwegende, wat de opgeworpen exceptie *obscuri libelli* betreft, dat luidens artikel 2, § 1, 2/, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State het verzoekschrift o.m. een uiteenzetting van de feiten en middelen dient te bevatten; dat onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden; Er kan geen dergelijk middel worden gelezen in het voorliggend verzoekschrift."

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op

straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het middel is niet ontvankelijk minstens niet gegrond "

In het aangevochten arrest wordt evenwel nergens op deze exceptie geantwoord, exceptie die nochtans de essentie uitmaakte van het verweer van de (oorspronkelijk verwerende) partij.

Waar de rechter in vreemdelingenzaken nochtans onder 2.2 – zoals hoger opgemerkt – verwijst naar deze repliek van de (oorspronkelijk verwerende) partij, doet deze hier in het verder verloop van het arrest op geen enkele wijze uitspraak over.

Als administratief rechtscollege heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele motiveringsplicht, hetgeen inhoudt dat elk ontwikkeld middel afzonderlijk en pertinent dient te worden onderzocht en beantwoord.

Als administratief rechtscollege dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te voldoen aan de strenge motiveringsvereisten van art. 149 van de Grondwet. (Cass. 9 oktober 1959, Arr. Verbr. 1960, concl. en Pas. 1960, I, 170 concl.; ALEN, A., Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 286 C: "De motiveringsplicht wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, dat moet worden nageleefd door elke rechter, niet alleen door de gewone hoven en rechtbanken, maar ook door de administratieve en andere rechtscolleges, zelfs wanneer de wetten er niet uitdrukkelijk een verplichting daartoe heeft opgelegd".)

Administratieve jurisdicties moeten de in de debatten naar voor gebrachte argumentatie ontmoeten. (VANDE LANOTTE, J. en CEREXHE, E., De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12).

Art. 780 Ger. W. schrijft voor dat een vonnis op straffe van nietigheid het antwoord op de conclusie of middelen van de partij bevat.

Gezien art. 149 Grondwet, minstens het daaruit afgeleide algemeen beginsel van motivering, ook geldt voor administratieve rechtscolleges, dient een administratief rechtscollege een equivalente waarborg te bieden.

De motivering van een administratief rechtscollege kan dus door uw Raad als cassatierechter, aan perfect dezelfde voorwaarden onderworpen worden, als vonnissen en arresten van de burgerlijke rechtbanken en hoven.

Inzake de inhoud van de jurisdictionele motiveringsverplichting, kan er verwezen worden naar ALEN, A., Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 286a: "de motiveringsplicht beschermt de partijen tegen mogelijke willekeur, omdat de Rechter erdoor wordt verplicht om op een duidelijke en ondubbelzinnige manier de gronden te vermelden waarop zijn beslissing steunt en om de eisen en verweermiddelen van de partijen te beantwoorden." (Cf. HERBOTS, J., "Cassatie wegens motiveringsgebreken", T.P.R. 1971, 1- 26.)

Aldaar geeft HERBOTS de vier betekenissen van de motiveringsplicht met als derde betekenis : "De Rechter moet een bevredigend antwoord geven aan de door partijen in hun conclusies opgeworpen middelen".

Art. 149 Grondwet en het daarin vervatte algemeen beginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht, leunt uiteraard sterk aan bij de rechten van verdediging.

De motiveringsverplichting van de rechter dient een garantie te vormen dat de door de verdediging uiteengezette middelen effectief met zorg zijn aanhoord en onderzocht.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze gemotiveerd wordt. (R.v.St. nr. 66.369, 22.05.1997)

De motivering van vonnissen is een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de rechter de hem voorgelegde middelen zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak beredeneerd heeft (Cass., 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). De verplichting tot motiveren is een vormvereiste. Aan deze verplichting wordt evenwel niet voldaan, indien zij het Hof van Cassatie niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen (Cass., 19 oktober 2000).

Op geen enkel ogenblik blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door de (oorspronkelijk verwerende) partij in haar memorie van antwoord gevoerde betoog heeft onderzocht, laat staan beoordeeld. In het arrest komt geen enkel motief naar voor

op grond waarvan de exceptie van de (oorspronkelijk verwerende) partij werd afgewezen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze exceptie nochtans blijkt te hebben afgewezen, nu hij het enig middel gegrond verklaart. De motieven om tot dit oordeel te komen, ontbreken evenwel.

Het gebrek aan vermelding van de motieven op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de exceptie van de (oorspronkelijk verwerende) partij heeft afgewezen en tot het aangevochten arrest is gekomen, maakt het voor de verzoekende partij in cassatie onmogelijk om een deugdelijk verweer te voeren op het arrest en maakt het voor de Raad van State, als Cassatierechter, eveneens onmogelijk om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, vaststelling die op zich al volstaat om administratieve tot cassatie te besluiten. (R.v.St. nr. 66.369, 22.05.1997)

Aldus schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtsregels die zijn motiveringsplicht als administratief rechtscollege beheersen, te weten art. 149 gecoördineerde Grondwet, art. 39/65, eerste lid, Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven.

De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht brengt tevens, zoals hoger uiteengezet, een schending met zich mee van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Daarenboven benadrukt verzoeker dat, zoals hoger reeds uiteengezet, verweerder een voldoende duidelijke opgave had moeten geven van de overtreden geachte rechtsregel(s) en van de wijze(n) waarop die regel(s) door de bestreden beslissing zouden worden geschonden, bij gebreke waarvan geen voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel wordt aangevoerd.

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier anders over oordeelt, schendt hij in casu tevens de wetsbepalingen die een uiteenzetting van middelen in het bij hem ter inleiding van een annulatieberoep ingediende verzoekschrift op straffe van nietigheid voorschrijven, te weten art. 39/78, eerste lid, Vreemdelingenwet, juncto art. 39/69, § 1, tweede lid, 4/, Vreemdelingenwet.

Gezien de weerslag van de motieven (of het gebrek daaraan, zoals in casu) van het bestreden arrest op de beoordeling van de gegrondheid van het "enig middel", volstaat deze vaststelling van de schending van de rechterlijke motiveringsplicht om tot administratieve cassatie te leiden.

Waar verweerder stelt dat dit onderdeel van het middel 'erop neer komt dat verzoekende partij wil dat de Raad van State de beoordeling van de gegevens van het dossier overdoet', faalt deze bewering in feite én in rechte.

Immers heeft deze grief van verzoeker niets vandoen met de feitelijke gegevens van het dossier, doch enkel met de wijze waarop huidig verweerder (oorspronkelijk verzoeker) zijn middel omschreef voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals hoger toegelicht, dient een middel aangebracht in een administratieve procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voldoende duidelijk omschreven rechtsregel te omvatten.

Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat huidig verweerder (in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker) in zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gebreke is gebleven dit te doen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hier geen enkel antwoord op geformuleerd. Aldus voert verzoeker terecht een schending aan van de jurisdictionele motiveringsverplichting, zoals hoger toegelicht. Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij in cassatie aangevoerde exceptie niet heeft onderzocht, minstens hieromtrent niet heeft gemotiveerd, zijn ook de rechten van verdediging van verzoeker geschonden.

Verweerders repliek berust op een volstrekt verkeerde lezing en verkeerd begrip van dit onderdeel van het eerste middel en mist elke relevantie dienaangaande.

Hoger werd uiteengezet wat de jurisdictionele motiveringsplicht inhoudt. De motiveringsverplichting van de rechter dient een garantie te vormen dat de door de verdediging uiteengezette middelen effectief met zorg zijn aanhoord en onderzocht. Waar verweerder dan ook voorhoudt dat, "gezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar motivering volledig baseert op de uiteenzetting in het verzoekschrift hoger beroep van verwerende partij in cassatie, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar standpunt betreffende de exceptie van verzoekende partij in cassatie zeer duidelijk." En "Een uitgebreidere motivering is bijgevolg niet vereist" dient verzoeker andermaal te benadrukken dat geen enkel motief werd geformuleerd nopens de exceptie.

Aldus kan de Raad van State hier op geen enkele wijze zijn wettigheidstoezicht over uitoefenen. Verweerder slaat de bal mis waar deze kennelijk - doch zonder enige juridische grond daartoe - meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet had moeten motiveren omtrent deze door de verzoekende partij in cassatie aangevoerde exceptie.

Het derde onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Het middel is gegrond.”;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht beheersen, namelijk van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht in samenhang met artikel 40 van laatstgenoemde wet; dat de verzoekende partij aanvoert dat noch in het bestreden arrest noch in enig ander stuk, enige vermelding wordt opgenomen die toelaat vast te stellen dat verweerder om de toepassing van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet heeft verzocht; dat zij stelt dat artikel 40, §6 immers betrekking heeft op de gelijkstelling met een EG-vreemdeling van de echtgenoot van een Belg, terwijl de echtgenote van verweerder de Nederlandse nationaliteit lijkt te bezitten, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg ten onrechte deze regelgeving heeft toegepast zodat het bestreden arrest onjuist gemotiveerd is;

2.3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat het eerste onderdeel kennelijk niet -ontvankelijk is, enerzijds, omdat dit middel niet werd opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit niet voor de eerste keer in cassatie kan en, anderzijds, omdat de verzoekende partij in wezen wil dat de Raad van State de feitelijke beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overdoet;

2.3.2.2. Overwegende dat dient opgemerkt dat de verzoekende partij niet kan verweten worden dit onderdeel van het eerste middel niet in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te hebben opgeworpen aangezien zij in deze procedure optrad als verwerende partij en het niet aan haar toekwam middelen aan te voeren; dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij een

feitelijke herbeoordeling van de zaak beoogt; dat de verzoekende partij immers betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte melding maakt van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet nu dit artikel niet van toepassing is aangezien verweerders echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft en dit gegeven niet wordt betwist; dat het eerste onderdeel van het eerste middel ontvankelijk is;

2.3.3. Overwegende dat de oorspronkelijke verzoekende partij, thans de verwerende partij, in het enig middel van haar annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onder meer, de schending heeft aangevoerd van de richtlijn 2004/38/EG en betoogd dat deze richtlijn diende te worden omgezet in de Belgische rechtsorde ten laatste op 30 april 2006, hetgeen niet was gebeurd op het ogenblik van de bestreden beslissing; dat, gezien de artikelen 7 en 9 van deze richtlijn directe werking hebben, artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet meer kon worden toegepast en de weigeringsbeslissing niet op deze grond kon worden genomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest overweegt dat “artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, gezien de rechtstreekse werking van artikel 9.1 van richtlijn 2004/38/EG, sinds 30 april 2006 niet meer van toepassing (is) op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn” en dat “los van het feit of verzoeker begunstigde is van de richtlijn of niet, het vast (staat), dat artikel 40, §6 sinds 30 april 2006 niet meer kan toegepast worden op familieleden van een EU-burger die zelf geen burger van de Unie zijn” en dat het middel bijgevolg gegrond is; dat uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middel heeft gegrond verklaard omdat artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet niet meer kan worden toegepast; dat het (oud) artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Met de EG-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”;

dat de bepaling uitdrukkelijk handelt over de gelijkstelling met de EG-vreemdeling van de echtgenoot en de familieleden van een Belg; dat uit de stukken van het administratief dossier evenals uit het bestreden arrest blijkt dat XXX, van Afghaanse nationaliteit, een visumaanvraag gezinshereniging aan de Belgische autoriteiten heeft aangevraagd in functie van zijn echtgenote, van Nederlandse nationaliteit; dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord op geen enkel ogenblik betwist dat haar echtgenote de Nederlandse nationaliteit bezit; dat de verwerende partij zich bijgevolg op geen enkel ogenblik kon beroepen op artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet aangezien haar echtgenote niet de Belgische nationaliteit

bezat; dat de verzoekende partij gelijk heeft wanneer zij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte toepassing maakt van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet; dat het bestreden arrest, dat op doorslaggevende wijze gesteund is op de toepassing van voornoemde bepaling, derhalve onjuist is gemotiveerd; dat de schending van de motiveringsplicht dient aangenomen; dat het eerste onderdeel van het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het arrest nr. 14.933 van 7 augustus 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juni
tweeduizend en negen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 C. VERHAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.